

nævne mange flere Eksempler end dem, jeg anførte forrige Gang. Jeg ved f. Eks. ikke, hvorfor man absolut vil skrive, at „dersom Kassens Læge erklærer det nødvendigt, yder Sygekassen sine nydende Medlemmer eller deres Børn, for saa vidt de paagældende opholder sig o. s. v. . . . , fri Behandling paa de af Staten anerkendte Kystsantorier, Kysthospitalet, Tuberkulosehospitalet, Tuberkulosesantorier, Rekonvalescenthjem og Plejehjem“; thi naar Medlemmerne læser dette, vil de faa det Indtryk, at det er Sygekasselægen, der afgør, om der kan gives fri Behandling paa de nævnte Steder. Jeg synes, man lige saa godt kunde skrive det, som er Mening, nemlig at det, Lægen afgør, er, ikke, om de paagældende skal have fri Behandling, men om det er nødvendigt, at de kommer paa et saadant Hospital. Jeg nævner blot dette, for at man ikke skal tro, at jeg kun havde dette „dog“ og „stedlige“, som jeg har opholdt mig ved, og brugt flere Ord end nødvendigt om, at anke over. Det er et mindre Spørgsmaal, og det er ogsaa nærmest en Sidebemærkning, jeg her har gjort; jeg har kun taget det op igen, fordi den højtærede Minister har fundet Anledning til atter at nævne det.

Derimod vil jeg fremdeles fastholde, at Vedtægternes Affattelse i Almindelighed vil give Medlemmerne det Indtryk, at den almindelige Regel er, at man ikke vil have de bemidlede Medlemmer i Kassen, medens min Opfattelse er den, at man skulde søge saa vidt muligt at slaa fast i den almindelige Bevidsthed, at dette er Undtagelsen. Den højtærede Minister siger, at det er min Mening, at Sygekasserne vil være bedst tjente med at beholde de bemidlede. Det er rigtigt, det tror jeg, men det er ikke alene af Hensyn til Sygekasserne, jeg holder paa, at de bemidlede skal blive, det er ogsaa af Hensyn til de paagældende Medlemmer selv, idet jeg finder det urigtigt at straffe et Medlem, hvis Indtægter er gaaet op, og som har staaet i Sygekassen i en Aarrække og betalt sine Bidrag, og hævde, at den Dag, hans Indtægter kan siges at være varigt over det, der er fastsat i det udsendte Cirkulære, skal han smides ud af Sygekassen, da der ikke i vedkommende Kasses Vedtægter findes Regler for, at han kan blive. Jeg finder, at naar et saadant Medlem ikke har forsynet sig med andet, skal han have Tilladelse til at blive staaende, for saa vidt han betaler det, Staten eller Kommunen ellers betaler for et Medlem. Det er altsaa af Hensyn til

de paagældende bemidlede Medlemmer selv, de skal blive staaende, og ikke saa meget af Hensyn til Sygekassen, om end jeg mener, at ogsaa denne vil staa sig ved at beholde de bemidlede. Jeg har hævdet min Opfattelse, og Ministeren har en anden Opfattelse, nu maa vi se, hvorledes Sygekassemedlemmerne stiller sig. Naar den højtærede Minister til en vis Grad tog de Udtalelser i Forsvar, som Johan Sørensen, Udby, fremkom med paa en Generalforsamling i Grundtvigs Hus vistnok den 13. September, synes jeg ikke, den højtærede Minister skulde have gjort dette. Anderledes forholder det sig naturligvis, hvis Johan Sørensen har sagt noget andet end det, der staar i Referatet — og jeg har Indtryk af, at den højtærede Minister vidste lidt derom —, saa er det altsaa Referenten, der har været uheldig. Min Opfattelse er den, at hverken Sygekasserne eller Ministeriet har Ret til at godkende Vedtægter, hvori det fastslaas, at Medlemmerne skal yde, skal jeg sige, en ovenud forhøjet Præmie, hvis de bliver bemidlede. Der staar ganske vist i Sygekasseloven, at de skal yde mindst lige saa meget mere, som Statens Tilskud vilde have udgjort. Men der er ingen Tvivl om, at dette „mindst“ er kommet ind, fordi man ikke vilde forlange en Udregning paa Øre. Her i København f. Eks., hvor der ikke er noget kommunalt Tilskud, er det let regnet ud, idet Statstilskuddet, hvis vi ikke havde faaet Maksimalsatser, maaske vilde være blevet 4,72 Kr., og saa vil man jo ikke forhindre, at de Medlemmer, for hvem der ikke kan beregnes Statstilskud, skal betale f. Eks. 5 Kr. eller 4 Kr. 75 Øre. Derfor har man indsat dette „mindst“. Men det er ikke Mening, at man skal kunne sige: Der staar ganske vist i Loven og Vedtægterne, at I kan blive, men I skal give 20 Kr. om Aaret, og hvis Ministeriet gik ind paa at godkende Vedtægter, hvori saadanne Bestemmelser fandtes, var det imod Forudsætningen for det, Rigsdagen den Gang gik ind paa: at det i Vedtægterne kunde bestemmes, om man vilde have disse Medlemmer eller ikke. Selvfølgelig kan man heller ikke sige, som Ministeren sagde, at naar der er gaaet nogle Aar, skal man have Ret til at regulere Forholdet ved at undersøge, om de saakaldte bemidlede Medlemmer har paaført Kassen større Udgifter. Lad os sætte, at der i en Sygekasse paa Landet findes et eller to bemidlede Medlemmer, og at det saa viser sig, at en af dem eller maaske de begge har haft megen Sygdom, og